

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 715 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2024 ●
■

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Πῶς σπέρνεις;

Στόμα- Αὐτιά - Χέρια -Πόδια! Καί τὰ τέσσερα χρειάζονται γιά τή σπορά καί τή σοδειά. Ἡ παραβολή τοῦ Σπορέως (Λουκ. η' 5-15) δεσπόζει στά μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου! Ποιός εἶναι ὁ σπόρος; Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ποιός ὁ σποριᾶς; Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. «Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων». Βγῆκε ἀπό τήν θεϊκή Του θέσι καί ἦλθε στή γῆ. Ἦλθε νά σπείρη. Ἐσπειρε τόν λόγο Του. Αὐτός ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ Λόγου λέγεται Ἀλήθεια. «Τήν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρά τοῦ Πατρός» (Ἰωάν. η' 40).

● Μέ σπορά εἰκονίζεται ὁ λόγος. Γιά νά πετύχη ἡ σπορά τοῦ λόγου πρέπει νά ὑπάρχη τό κατάλληλο στόμα. Ὁ Χριστός εἶναι τό τέλειο στόμα. Ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἤθελαν νά Τοῦ κλείσουν τό στόμα, ἔστειλαν πληρωμένους τρομοκράτες, μέ μαχαίρια καί μέ ρόπαλα, νά Τόν πιάσουν, νά Τοῦ κλείσουν τό στόμα, νά Τόν φιμώσουν. Τά κατάφεραν; Ὁχι! Τό στόμα τοῦ Χριστοῦ τοῦς ἀφώπλισε.

—Γιατί δέν μᾶς τόν φέρατε δεμένον; ρωτοῦν οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων.

—Ποῖον; Αὐτόν; Ἀλήθεια λέτε; Τόν ἀκούσατε ποτέ; Σᾶς λέμε λοιπόν: «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάν. ζ' 46)!

● Τό στόμα τοῦ Χριστοῦ ἔσπερνε ἀφειδώλυτα. Χωρίς τσιγκουνιά. Ξέρετε πῶς μοιάζει τό στόμα τοῦ χριστιανοῦ, πού εἶναι κλειστό καί δέν μιλάει γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό; Ξέρετε πῶς μοιάζει μία Ἐκκλησία μέ ναούς ωραίους, μέ λαμπάδες καί θυμιατήρια, μέ πανηγύρια καί γιορτές, χωρίς ὅμως λόγο, χωρίς κήρυγμα;

Φαντασθῆτε γεωργό, νά ἔχη καλούς σπόρους, ἀλλά νά τοῦς κρύβη στήν ἀποθήκη του καί νά τσιγκουνεύεται νά τοῦς σπείρη!

—Σποριά μου, τί νά τοῦς κάνης τοῦς σπόρους στό συρτάρι; Πάρε τους καί ρίξε τους στό χωράφι. «Ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καί θερίσει καί ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καί θερίσει» (Β' Κορ. θ' 6).

● Ο σποριάς σπέρνει χωρίς τσιγκουνιά. Σπέρνει επίσης με χαρά. Ο σπόρος πέφτει στη γη, χάνεται, σαπίζει, για μερικούς μήνες δέν τόν βλέπεις. Και λοιπόν; Είδες ποτέ γεωργό να κλαίη γιατί τάχα χάθηκε στης γης τά βάθη ο σπόρος; Όχι! Ξέρει πώς θάρθη ή άνοιξις. Θ' άναστηθούν οι σπόροι. Θα δέση τό φυτό, θ' άνθιση, καρπούς πολλούς θα δώση. Τέτοια χαρά έχει και ο σποριάς του λόγου του Θεού.

—Μά δέν άποδίδουν όλοι οι σπόροι!

—Ναί, μά έσύ ζής με τή χαρά, πώς σέ πολλές ψυχές θα καρποφορήση ο λόγος του Θεού. Ο σποριάς κουράζεται, μά έχει τή χαρά πώς κάνει τό καθήκον του και πώς δέν θα πάη χαμένος ο κόπος του.

—Που μέ ξέρεεις; ρώτησα ένα μεσόκοπο κύριο, πού έκανε πολλές χάρεις όταν μέ συνάντησε.

—Σεις δέν μέ ξέρετε, μου είπε. Μά εγώ δέν σ'αξ ξεχνώ. Στην έφηβική μου ψυχή σπείρατε κάποτε τό σπόρο τής αλήθειας! Σεις δέν τό ξέρετε. Μά τώρα πού ύστερα από τόσες δεκαετίες σ'αξ βρήκα, θα σ'αξ τό πώ: *Μου βάλατε μέσα μου τον Χριστό!*

● Νά γιατί ο καλός σποριάς δέν σπέρνει μόνο άτσιγκούνευτα ούτε μόνο με χαρά. Σπέρνει και με έλπίδα. Τό σήμερα του λόγου τό παίρνει ή έλπίδα και τό κάνει τό αύριο τής αναστάσεως!

* * *

● Βέβαια στην παραβολή του Σπορέως δέν γίνεται λόγος μόνο για τό στόμα του σποριά, του κηρύττοντος, του ίδιου του Θεού Λόγου. Γίνεται λόγος και για τά αυτιά των άκροατών. «Ο έχων ότα άκούειν άκουέτω» (Ματθ. ια' 15).

● Υπάρχουν αυτιά για ν' άκούνε τον λόγο του Ευαγγελίου;

● Αυτιά για τίς σειρήνες του κόσμου υπάρχουν.

● Αυτιά για τραγούδια αισχρά και φανταστικές άνοησίες υπάρχουν.

● Αυτιά για τίς έκκωφαντικές μουσικές σέ μπάρ και νυκτερινά κέντρα υπάρχουν.

● Αυτιά για τον Χριστό υπάρχουν;

● Για ν' άκούσουν οι άνθρωποι για τον Χριστό και τήν αληθινή ζωή, δέν θέλουν πειστικό λόγο. Πρέπει κάποιος να τους μιλήση «εΰσημο» (Α' Κορ. ιδ' 9) λόγο, κατανοητό, ζωντανό. Ο λόγος να είναι πειστικός. Για ν' άκούσουν πρέπει να ξεβουλώσουν τά αυτιά τους. Διαφορετικά θα ισχύη τό «Ού με πείσης, καν με πείσης».

● Μήπως έχουν πλέον οι περισσότεροι άνθρωποι βαρκοΐα για τον Χριστό και τήν αιώνια ζωή;

● Στην παραβολή του Σπορέως είδαμε τό στόμα. Είδαμε και τά αυτιά. Βλέπουμε και τά χέρια. Όταν υπάρχουν ζιζάνια, θα πρέπη με τά χέρια μας να τά ξεριζώσουμε. Σήμερα βλέπουμε τό αντίθετο: Με τά ηλεκτρονικά χέρια έχουμε μία άλλη σπορά: Τή διαβολοσπορά. Όλα τά μέσα του διαδικτύου σπέρνουν σπόρους άθειας, άπιστίας, διαφθοράς, διαστροφής.

* * *

● Άλλά τά χέρια και τά πόδια έχουν και άλλη σημασία. Ο άπόστ. Παύλος λέει για τά πόδια: «Ός ώραίοι οι πόδες των ευαγγελιζομένων ειρήνην, των ευαγγελιζομένων τά αγαθά» (Ρωμ. ι' 15). Και για τά χέρια; Ο λόγος τότε σπέρνει σέ αγαθή γη, όταν γίνεται έργο. Κάνε τά λόγια σου αγάπη! Κάνε τή σπορά σου έλεημοσύνη! Και όταν ο λόγος γίνεται έργο, τότε τό μικρό δικό σου έργο θα πολλαπλασιαστή. Ένα δίνεις; Έκατό θα σου δώση. Τί θα σου δώση; Τήν αιώνια ζωή θα μ'αξ δώση.

Άρχιμ. Δανιήλ Άεράκης

Τί σημαίνει πιστεύω;

Τί σημαίνει πιστεύω;

Πώς αντιλαμβάνονται οι Έλληνες τόν θεσμό τής Έκκλησίας;

Τί σημαίνει Πάσχα τό 2024;

Αυτά ήταν τά έρωτήματα πού έθεσε ή Έταιρεία δημοσκόπησης Kappa Research, (ό Θεός ξέρει για λογαριασμό τίνος), σέ χίλιους τετρακόσιους έξήντα έννιά (1469) Έλληνες σ' όλο τό γεωγραφικό μήκος και πλάτος τής Ελλάδος, και στίς 13 Περιφερειακές Ένότητες! Τί άραγε σημαίνει αυτό τό συμπεριληπτικό δείγμα, στό όποιο προφανώς είμαστε ΟΛΟΙ;

● Μάλλον καθίσταται καταφανές, αυτό πού ήδη έχει διαγνωσθεί και μένει άθεράπευτο...! Οι Έλληνες δέν έγιναν ποτέ όντως Χριστιανοί!

Έμεϊς οί «αυτονόητοι» και συγχρόνως άνυπόστατοι (έκκλησιολογικά) χριστιανοί Έλληνες!

Τά έρωτήματα άπευθύνθηκαν σέ ύποτίθεται χριστιανούς, πού ή θρησκευτική τους σχέση είναι έθνικός προσδιορισμός (δειτε τό πλήθος τών έθνικων σημαϊών στους ναούς κατά τίς έορτές) και όχι στάση ζωής.

● Η αντίδραση τών νεοελλήνων τό βράδυ τής Ανάστασης στό «Χριστός Ανέστη», άν βιντεοσκοπηθεί, μπορεί νά είναι χρήσιμο μάθημα πώς άπομακρυνόμαστε άπό κτίριο όταν συμβεί σεισμός...!

● Συνείδηση σχέσεως μέ τόν Χριστό και τήν Έκκλησία δέν ύπάρχει. Συνήθειες (κηδειών-γάμων - βαπτίσεων) δημιουργούν ένα άραχνωδες νήμα φαντασιακής σχέσεως, πού δίνει και τό θράσος και τήν “ποιότητα” τών άπαντήσεων στην έρευνα.

Άραγε τί... «γεννάνε» τά άποτελέ-

σματα-συμπεράσματα τέτοιων έρευνών στίς συνειδήσεις για τήν ευθύνη τους στους χριστιανούς, και ειδικά στους διοικοϋντες; Στους ιερείς και στους άρχιερείς (μονοκράτορες άυταπατώμενοι και άπαιτοϋντες τήν “ύποχρεωτική” συναρμογή τών χορδών στην κιθάρα, πού φαντάζονται ότι είναι οί ίδιοι “διαβάζοντας” στρεβλά τίς έπιστολές του άγίου Ίγνατίου...).

Τί λένε όλα αυτά τά “εύρήματα” τής έρευνας; Και τό οϋσιαστικότερο: Άφοϋ τά σκεφτοϋν, τί θα κάνουν μετά άπό αυτά οί διοικοϋντες; Μία έπιτροπή, ένα συνέδριο, μία εισήγηση στην Ίεραρχία και έκτύπωση τών πορισμάτων για διαμερισμό στους κληρικούς.

Άποτελέσματα:

α. Τό 73% τών ανθρώπων πού ρωτήθηκαν, θεωροϋν τήν πίστη προσωπική άποψη, ανεξάρτητη άπό τήν Έκκλησία!

Αυτόνομη και ύποκειμενική πίστη σέ... μιά άνώτερη δύναμη, δηλαδή! Έρχεται έπιβεβαίωση σ' αυτό... τό έπόμενο «εύρημα». Άπό όσους δηλώνουν... πιστοί, μόνο τό **37% πηγαίνουν στό Ναό**, και αυτό ΜΙΑ μόνο φορά τό μήνα. Τό υπόλοιπο 63% τών «πιστών» πηγαίνουν «σπάνια» συνήθως έξ αίτίας κοινωνικων δεσμεύσεων, και ίσως σέ κάποιες γιορτές!

Μακαρίτισσα ύπουργός έξηγοϋσε τίς πολιτικές άποτυχίες του κόμματός της μέ τήν παρατήρηση: «Δέν άρέσουμε πλέον...!».

Άπό τήν έρευνα και τήν γνωστοποίηση τής θέσης τής Έκκλησίας στην σειρά προτίμησης και άποδοχής τών θεσμικων φορέων τών κοινωνικων χώρων... (έ-

βδόμη, 7η), μετά τήν ΕΛΣΤΑΤ και τό ΕΣΥ... Γίνεται φανερή ἡ ἀπαρέσκεια. Φυσικά ἡ Ἐκκλησία δέν ἐπιτρέπεται νά ἀγωνιᾷ γιά τήν ἀποδοχή της, ἀλλά πρέπει νά ἀγωνιᾷ, γιατί αὐτοί τούς ὁποίους **βάπτισε** καί τούς θεωρεῖ μέλη της, ὄχι ἀπλῶς δέν εἶναι μέλη της, ἀλλά τήν ἀπαξιώνουν κυνικά!

• Τί συνέβη; Ἀπό ποῦ προέκυψε καί γεννιέται κάτι τέτοιο; Τί ἔσπασε τήν ἐμπιστοσύνη; Ὁ Μέγας Αὐγουστῖνος Ἰππῶνος ἔλεγε καί ἔγραφε: «*Ἀκοῦμε μόνον ὅσους ἐμπιστευόμαστε*». Ὅταν ὁμως κάποιος δέν μᾶς ἀκούει, φταίει ἐκεῖνος. Κι ἐμᾶς δέν μᾶς νοιάζει, ἀφοῦ τοῦ εἶπαμε τό σωστό; Τό σωστό λέγεται ἢ δείχνεται. Ὁ τσοπάνος δέν ἔφταιγε (τουλάχιστον στήν παραβολή!), πού τό πρόβατο πλανιόταν στά βουνά. Ὅμως ὁ τσοπάνος ἔτρεχε στά βουνά καί φορτωνόταν στήν πλάτη του τό πρόβατο γιά νά τοῦ ἐλαφρύνει τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Δέν τό ἔσερνε ἀπό τό αὐτί ἢ τό κέρατο ἐπιστρέφοντας...

Ἡ ἔρευνα δείχνει **πρόβατα** πλανώμενα ἐπί τά ὄρη. Οἱ ποιμένες μποροῦν νά ποῦν: «*Οὔτοι οἱ μὴ γινώσκοντες τόν νόμο ἐπικατάρατοί εἰσι*». Καί νά ἀναπαυθοῦν στήν ἐξαγγελία τοῦ... σωστοῦ.

Σκεφτήκαμε ὁμως ἄραγε ποτέ, μήπως ἐμεῖς οἱ **ἴδιοι οἱ ποιμένες** εἴμαστε ἡ αἰτία καί ὁ λόγος πού τό πρόβατο θέλει νά φύγει; Ἀφουγκραζόμαστε ποτέ τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο νά φωνάζει: «*Ἡ διάκριση ποιμένων καί προβάτων εἶναι κατά τό ἀνθρώπινο. Γιά τόν Χριστό πάντες πρόβατα*»; Ἡ ἀρμοδιότητα εἶναι εὐθύνη, ὄχι δικαιώματα. Εἶναι θυσία, ὄχι ἡγεμονικό θράσος. Τήν ποιότητα καί τόν τρόπο τῆς διακονίας τῶν ἀδελφῶν τά ἔδειξε ὁ Χριστός καί τά δίδαξε γινόμενος «*πάντων διάκονος*».

Πόσοι ποιμένες θά ἀκούσουν εὐχαρί-

στως τόν ἅγιο Αὐγουστῖνο στήν πρώτη ἐτήσια ἐπέτειο ἀνάληψης ἀπ' αὐτόν τῆς εὐθύνης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰππῶνος, νά λέει στούς χριστιανούς: «*Σεῖς μέθελετε καί μέ ἔχετε ἀναγνωρίσει ἐπίσκοπό σας! Ἐγώ μαζί μέ σᾶς εἶμαι ἀπλά Χριστιανός*»!

Ὅταν δέν ὑπάρχεις, τότε ἀναζητᾷς κύρος ἀπό αὐτοκρατορικά κώδια (=τριχωτό δέρμα, προβιά, δέρμα προβάτων). Σ' αὐτή τήν περίπτωση ὁμως, ἀντί κύρους, ἀποχτᾷς... **φαιδρότητα ἀποκριάτικη!**

• Τά τρία τέταρτα λοιπόν τῶν «*χριστιανῶν*» ἔχουν βυθισθεῖ στόν ὑποκειμενισμό νά φαντάζονται τήν πίστη ὡς ἀπόψεις, καί μάλιστα ιδιωτικές! Τί ἔχουμε νά τούς ἀντεῖπουμε; Στό ναό ἔρχεται ἓνα σύνολο ἀνθρώπων μέ ἀσαφή κίνητρα προσέλευσης! Κατά βάση, ὅπως ἔλεγε ὁ μακάριος πατέρας μας Μελέτιος, εἶναι... **ἀρειανοί!** Ὅπαδοί τοῦ Ἀρείου. Δέν δέχονται τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ θεωρητικά, ἀλλ' οὔτε καί «*τεχνικά*» δέν συσχετίζουν τό θέλημά Του μέ τήν καθημερινότητα τῆς ζωῆς τους.

• Τούς βαπτίσαμε! Ὑποτίθεται, ὅτι ἐντάχθηκαν στήν παράταξι Κυρίου! Τούς στείλαμε στούς δασκάλους τῶν θρησκευτικῶν, στά δώδεκα χρόνια (Δημοτικό-Γυμνάσιο-Λύκειο)! Καί ἀπαξίωσαν ἐκεῖ τήν πιθανότητα νά ἀναζητήσουν περιεχόμενο καί ποιότητα στά... «*θρησκευτικά θέματα*». Ἡ ὑπόθεση τυλίχθηκε μέ τήν ἀφέλεια πού προσβάλλει.

Ἡ **πίστη** παρουσιάστηκε ὡς ἀπλή παθητική παραδοχή τοῦ **ἀπίστευτου**. Ἡ ἀμφιβολία ἔγινε φόβος καί τρόμος ψυχικός, γιατί ποτέ δέν τονίστηκε ὅτι μιά πίστη πού δέν ἀμφιβάλλει εἶναι πεθαιμένη πίστη· εἶναι ἰδεολογία. «*Ἡ πίστη εἶναι τό μόνο οὐσιαστικό παράδοξο στόν κόσμο. Ἡ λογική προετοιμάζει τήν*

ἐμφάνισή τῆς πίστεως καί τῆς διδάσκει κατόπιν τὴν εὐθύνη τῆς».

● Ἡ ἀλήθεια εἶναι ΜΙΑ. Ὁ Θεός εἶναι ἡ πηγή κάθε ἀλήθειας, τόσο τῆς ἀλήθειας τοῦ λογικοῦ, ὅσο καί τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεως (τῆς θείας ἀποκάλυψης). Ἡ πίστη μπορεῖ νά προχωρήσει πέρα ἀπὸ τὸ λογικό, ἀλλὰ ποτέ δέν μπορεῖ νά βρῆται σέ ἀντίθεση μὲ τὸ λογικό.

● Ἡ πίστη τοῦ 73% τῆς ἔρευνας εἶναι προφανέστατα κάθε ἄλλο, παρὰ ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας! Εἶναι **θηροσκοληφία** καί ψυχολογικές φοβίες. Ἀνθρώπινο...

Ἡ δυστυχία εἶναι νά συντηρεῖ καί νά χτίζει ἡ ἐπικρατοῦσα “ποιμαντική” πρακτική μας τέτοιας ποιότητας «πίστη», μὲ τὴν **θαυματολαγνική** ἔξαρση, μὲ τὴν ἀκατάσχετη **ἀγιοποίηση**, μὲ τὴν **λειψανοεμπορική** διακίνηση, μὲ τὸν ὑπερτονισμό τῆς **μαγικῆς** ἰδιωτικῆς σχέσης μὲ τὸν Θεό, μὲ τὴν **ἀτομική** σωτηρία, μὲ τὴν εἴσοδο στὴν Ἐκκλησία τοῦ δαιμονικοῦ “καπνοῦ” τοῦ ὑποκειμενισμοῦ καί **σπριτουαλισμοῦ**, πού καμμιά σχέση δέν ἔχει μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ!

Βρισκόμαστε κι ἐμεῖς σ’ αὐτὸ πού καταλήγει περιγράφοντας τὸν ἐσωτερικό κόσμο τῆς Αὐγούστας στὸ μυθιστόρημά του “Οἱ ἔμποροι τῶν ἐθνῶν” ὁ Παπαδιαμάντης: «Ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς αὐτολατρείας καί πᾶσαι αἱ ἄλλαι θρησκείαι κατηργήθησαν...».

Ἄν οἱ ἐνορίες δέν γίνουν κοινότητες, πού θά τίς ἐκφράζει ὁ πρῶτος πληθυντικός, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ προσευχές τους (Εἶπωμεν... Δεηθῶμεν... Προσφέρωμεν...) καί δὲν ἔχουν ἀτμόσφαιρα “οικογενειακῶν” “σχέσων”, τότε «*τοιούδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα*».

β.

«Τὸ 65% θέλει τὴν Ἐκκλησία νά ἔχει πνευματικὸ ρόλο καί τὰ κοινωνικά θέματα νά τὰ ἔχει τὸ κράτος».

Λογικό καί αὐτονόητο. Σκοπὸς καί λόγος ὑπαρξῆς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά δείχνει τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί νά δημιουργεῖ συνθηκῆς σχέσεως μαζί Του. Ἡ **αὐταπάτη** πού σοβεῖ τὰ ἐκκλησιαστικά περιβάλλοντα γιὰ κοινωνικὸ ἔργο (ιδρύματα - συσσίτια) ἔχει πλέον καταντήσει, ὅπως καί ἡ ἔρευνα ἐπισημαίνει, ἔνα.. «*ποκάμισο ἀδειανό*»!

● Ἀντὶ φροντίδας ἀγάπης, ἀκτιβισμὸς στεγνός, στὴν βάση ἀδειοῦ στομαχιοῦ, μὲ «ἐθελούσια τύφλωση» ἐκ μέρους τῶν ποιμένων γιὰ τίς **ἀδειες ψυχές!** Δυστυχῶς ἡ φιlanθρωπία, ἀντὶ ἀγάπης, ἔχει καταντήσει γιὰ τοὺς ἀρχιερεῖς αὐτοκαταξίωση (δράση καί χρησιμότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐξαγγέλλουν...!) μὲ τὴν ἐλεημοσύνη ἄλλων καί τὸν κόπο ἄλλων! “Ὅχι τῶν κληρικῶν, πού θεωροῦν αὐτοὺς τοὺς ἄλλους ὅτι δέν «ἐπιτρέπεται» νά ἔχουν αὐτονόητο ἐκ τῆς ιδιότητος (ἐνορίτης χριστιανός) θεσμικὸ ρόλο στὰ θέματα τῆς ἐνορίας!

γ.

Τὸ 60% εἶναι κατὰ τῆς **καύσης τῶν νεκρῶν**. Αὐτὸς βέβαια πού εἶναι χριστιανός ἔχει τὴν ἐλπίδα καί τὴν χαρὰ τῆς προσδοκίας τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀγαπημένου.

● Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἀναδημιουργία, δέν εἶναι ἐπανασυγκόλληση! Ὁ Χριστὸς δέν χρειάζεται τὸ ὑλικὸ μας πλαίσιο, γιὰ νά μπορέση... νά κἀνη κάτι! Ἡ **φυχή** πού στέκεται πρόσωπο πρὸς πρόσωπο μπροστὰ στὸν Θεό, ἐλεύθερα καί θαρρετά, κατανοεῖ τὴν εὐσπλαγχνία Του. Τὸν ἀγαπᾷ καί δέν καίγεται ἀπὸ «μῖσος» ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν τῆς, ἀφοῦ ξέρεται ὅτι αὐτὲς κἀηκαν κιόλας, μέσα στὸ **καμῖνι τῆς θεϊκῆς εὐσπλαγχνίας**.

Ἡ **ἀνάσταση** εἶναι ἀκριβῶς ἡ δικὴ μας παρηρησία μπροστὰ στὸν Χριστό, ἀπὸ τότε πού «φανερῶθηκαν ἡ καλωσύνη

καί ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα μας» (Τίτ. γ' 4). Δέν χρειάζεται νά πιστέψουμε, ὅτι τό ἴδιο ἀκριβῶς γνήσιο σῶμα ἀποκαθίσταται μέ τήν Ἀνάσταση! Κάτι τέτοιο εἶναι ἀντίθετο στήν κοινή λογική, στήν ἐπιστήμη, στήν ἴδια τήν Ἀγία Γραφή.

- Ὁ ἀπόστολος Παῦλος υἱοθετεῖ μία διαφορετική ὀπτική. Εἶναι ἄβολο νά επιχειρηματολογεῖ κανεῖς γιά ἓνα τόσο παιδαριῶδες θέμα. Ποιός ἄραγε θά εὐχόταν, τό ὕλικό σῶμα του, πού ἔχει ὑποστῆ τόσους καί τόσους θανάτους ἀπό τήν γέννησή μας, πού δέν ἔχει παραμείνει οὔτε μιά ὥρα ἀναλλοίωτο καί ἀποτελούμενο ἀπό τήν ἴδια ὕλη καί τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία βασιίζεται στή συνεχή μεταβολή, ποιός θά εὐχόταν νά παραμείνει ἀπαράλλακτο, ὅπως θά εἶναι κατά τή στιγμή τοῦ θανάτου καί νά “κλειδώσει” ἡ εὐτελής ταυτότητα τῶν γηρατειῶν του γιά μία αἰωνιότητα;

- Τό ὕλικό σῶμα κάθε ἀνθρώπου στήν Ἀνάσταση θά εἶναι τό παλαιό ροῦχο, πού βγάξει κάποιος ἀπό πάνω του τή νύχτα, προκειμένου τό πρωί νά ντυθεῖ ἓνα καθαρό, καινούργιο καί καλύτερο! Ἡ ἐπιθυμία τυχόν νά διατηρηθεῖ τό παλαιό σῶμα εἶναι μία ἐπιθυμία συναισθηματικοῦ ὕλισμοῦ ἐντελῶς εἰδωλολατρική. Θά ἦταν σάν κάποιος νά ἐπιθυμοῦσε, ὅλες οἱ **τρίχες** πού κόπηκαν ἀπό τό κεφάλι του, κατά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς του, νά ἀποκατασταθοῦν στό ἀναστημένο ἐν δόξῃ κρανίό!

δ.

Τά ποσοστά τοῦ πολιτικοῦ γάμου, τοῦ γάμου ὁμοφύλων, ὅπως καί τοῦ σύμφωνου συμβίωσης, εἶναι καταφανῶς “μπερδεμένα” καί ἀπλῶς καταδεικνύουν τήν ἀπόσταση τῆς θεωρίας ἀπό τήν πράξη, ἀφοῦ ὁ σέ καλύτερη ἀξιολογική σειρά ἀποδεκτός κοινωνικός θεσμός τῆς ΕΛΣΤΑΤ μᾶς πληροφορεῖ καταλεπτῶς

ὅτι κατά τήν διαρρεύσασα τριακονταετία 1991-2022 οἱ ἐκκλησιαστικοί γάμοι ἀπό 87,2% τό 1992 κατέληξαν, σέ **37,7%** τό 2023!

- Τό πρό παρελθόν ἔτος 2022 ὁ ἐκκλησιαστικός γάμος ἦταν 37,8%, οἱ πολιτικοί 38,9% καί τά σύμφωνα συμβίωσης 23,3%. Ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Ἄς μὴν τρέφουμε αὐταπάτες. Πολύ λιγότεροι τῶν μισῶν εἶναι ἐκκλησιαστικοί! Ἄς μὴν ἀκουμπήσουμε τά διαζύγια, καί μάλιστα τά ἱερατικά!

Στά θέματα γάμου χρειάζεται ὄχι τόσο μιά κοινωνιολογική ἀποτίμηση καί ἔρευνα προβλημάτων, ὅσο προσδιορισμός θυσιαστικοῦ περιεχομένου (πού ἀποκτιέται μέ τήν μίμηση τοῦ Χριστοῦ) καί ταπεινότητος, ἀφοῦ ὁ γάμος εἶναι ὁ ἠρωισμός τῆς καθημερινότητος.

Διδαχή σαφῆς, θυσιαστικῆς ἐλευθερίας καί ἀγάπης, πού δέν ἐννοεῖ ὡς ἐλευθερία τήν μεταλλαγμένη λανθασμένα πορνογραφική ἐλευθεριότητα, ἀλλά τήν ὑγιᾶ σεξουαλικότητα ἀνάμεσα σέ δύο ἀνθρώπους πού εἶναι...ἓνας! Ἐπί τέλους ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τόν **γάμο** ὄχι μόνο ὡς κοινωνικό φαινόμενο, ἀλλ' ὡς **Μυστήριο!** Τά ληξιαρχικά παρέλκουν.

ε.

Τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἔχει ἐν πολλοῖς κλείσει τόν κύκλο του. Ἡ Ἐκκλησία ἀνέθεσε σέ ἀγνώστους τό δικό της ἔργο κατήχησης τῶν μελῶν τῆς! Μέ τήν αὐταπάτη τοῦ **νηπιοβαπτισμοῦ** (τάχα μου οἱ γονεῖς εἶναι χριστιανοί...) καί μέ ψεύτικες εὐθύνες στόν ἀνάδοχο, πού τίποτα τέτοιο δέν ἔχει, ὅλα αὐτά μένουν στήν ἀσάφεια τῆς παραδοσιακῆς αὐταπάτης, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ... ποιότητα τῶν ἀπαντήσεων στήν ἔρευνα! Ὅλοι οἱ ἐρωτηθέντες ἦταν βαφτισμένοι καί εἶχαν τελειώσει ἢ τελείωναν (17χρονοι) τό Λύκειο!

στ.

Τό άκατανόητο τῆς γλώσσας τῆς λατρείας κάνει ά-νόητη (χωρίς νόημα) τήν συμμετοχή. “Όπως λέει ό άπόστολος Παῦλος, άν ή σάλπιγγα δίνει «άδηλον φωνήν», τότε «ΟΥΔΕΙΣ έτοιμασθήσεται πρός πόλεμον». Γεγονός όρατόν καθ’ ήμέραν! Άν νομίζουμε, ότι ό Χριστός θέλει νά άκούει... άρχαία έλληνικά, είμαστε στην τραγική θέση (οί ύπεύθυνοι!) νά μή ξέρουμε γιατί προσευχόμαστε...

ζ.

Ό χωρισμός **Κράτους - Έκκλησίας** είναι ήδη τετελεσμένος και θέλει τήν επικυρωτική σφραγίδα, πού... θά έρθει, θέλουμε δέν θέλουμε, μάς άρέσει δέν μάς άρέσει...!

- Η σχέση άποδείχτηκε άποπνικτική. Διατί νά τό κρύψωμεν άλλωστε; Άπό τήν έκκλησιαστική πλευρά γεμάτη σκοπιμότητες προνομίων! Μισθοδοσία κληρικῶν, νομική κάλυψη ένεργειῶν, δικαίωμα έπικλήσης άρωγῆς τοῦ... χωροφύλακα! Τώρα, και σήμερα, δέν έχουν πλέον νόημα έπικλήσεις παρελθοντικῶν δεδομένων!

- Τώρα χρειάζεται άμφοτερόπλευρη (Κράτους- Έκκλησίας) ειλικρίνεια, ύγιής ώριμότητα, σαφείς λύσεις, όχι βιασύνη, άλλ’ οὔτε και άβελτηρία. Άναγνώριση τῆς έλεύθερης νομικῆς όντότητας τῆς Έκκλησίας, χωρίς νομικές ρυθμίσεις τῶν θεμάτων της!

- Τά sakra interna της νά ρυθμιστοῦν από τά μέλη της, όπου μέλη είναι όλοι οί χριστιανοί, οί όποιοι άποφασίζουν «έν έπιγνώσει και πάση αίσθήσει» τά δέοντα για τόν δοξασμό τοῦ Χριστοῦ και τήν ώριμότητα τῶν μελῶν τοῦ Σώματός Του. Τέτοιες έρευνες, σάν τῆς Kappa Research, μπορεί νά λειτουργήσουν άφυπνιστικά, ύπομνηματίζοντας τό κατεπεΐγον τῆς πραγματικότητας.

— Έκκλησία! Θεσμός έβδομος (7ος) στη σειρά έμπιστοσύνης εκ μέρους τοῦ λαοῦ!!!

— Άποκάλυψις: «Οἶδά σου τά έργα ότι όνομα έχεις ότι ζῆς και νεκρός εί. Γιόνου γρηγορῶν και στήριξον τά λοιπά ά έμελλον άποθανεΐν» (β’ 1-2).

- Συμφορά και τραγωδία είναι, ότι, παρότι “φώναξε”, «Ό έχων οὔς άκουσάτω τί τό πνεῦμα λέγει ταΐς εκκλησίαις», ή εκκλησία τῶν Σάρδεων, δέν θέλησε νά “άκούσει” και πέθανε! Πιστεύει κανείς στά σοβαρά, ότι μόνο σε εκείνους “έπιφυλασσόταν” μία τέτοια τύχη; Άν τό νομίζουμε, τότε είμαστε άξιοι τῆς τύχης μας.

Εὔχεσθε άδιαλείπτως.

π. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος

Ύυχή μου, ψυχή μου!

Φτερούγιζες, πολύ παλιά,
στις φυλωσιές τοῦ παραδείσου.

Ήρθε ό χειμῶνας ό βαρύς
τῆς άμαρτίας και τοῦ κακοῦ.
Και σε ξεσπίτωσε.

Σ’ έφερε σε τούτη τή ζωή
τῆς θλίψις και τοῦ τρῶμου.
Σ’ όποιο κλαρί κι άν πέταξες,
παντοῦ σε θρῆκε ό πόνος.

Άκου! Μή σκιάζεσαι!

Έρχεται, όπου και νά ναι, ή άνοιξη.

Σάν τό πουλί τό όμορφο πάλι θε νά γυρίσεις.

Σέ περιμένει ό τόπος σου.

θΐν’ ή φωλιά, πού σ’ έβγαλε

τ’ άγριοπούλι τοῦ κακοῦ.

Στήν άγκαλιά τοῦ Ήσου, εκεί θ’ άποδημίσεις.

Σάν τό πουλί τό όμορφο πάλι θε νά γυρίσεις.

Μ’ άγιες ψυχές μαζί,

και σύ θά τραγουδήσεις ωδή Άγαπτοῦ.

Μίν άποκάμεις στη ζωή.

Μά πρό παντός, νά μή τό λησμονήσεις.

Έτοιμάζε τις φτεροῦγες σου, γιατί θά εκδημίσεις.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ὁ Χριστότομος γιά ψευδοπροφήτες καί «χαρισματούχους»

Περί ψευδοπροφητῶν

— «Καί οἱ ἀπόστολοι τούς ψευδαποστόλους εἶχον ἐχθρούς, καί οἱ προφήται τούς ψευδοπροφήτας. Οὐ γάρ τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, ὅπως μή σχοίημεν ἐχθρούς, ἀλλ' ὅπως μή δικαίως, μηδέ εὐλόγως... Ὅταν μισῶμαι καί μή μισῶ, ἐκεῖνός με ἐχθρόν, οὐκ ἐγὼ τοῦτον ἔχω» Ε.Π.Ε. 5,310.

Μετάφρασις: Καί οἱ ἀπόστολοι εἶχαν ἐχθρούς τούς ψευδαποστόλους. Καί οἱ προφήτες τούς ψευδοπροφήτες. Σκοπός μας δέν εἶναι ποτέ νά μήν ἔχουμε ἐχθρούς, ἀλλά νά μήν ὑπάρχουν δικαιολογημένα ἐχθροί καί εὐλογα... Ὅταν ἐγὼ μισῶμαι καί δέν μισῶ, ἐκεῖνος μέ ἔχει ἐχθρό, ὄχι ἐγὼ αὐτόν.

Γεμίσαμε προφήτες! Καί ἄς λέη ὁ Χριστός, ὅτι «πάντες οἱ προφήται καί ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου (τοῦ βαπτιστοῦ) προεφήτευσαν» (Ματθ. ια' 13). Καί ἄς μᾶς προειδοποιῆ: «Προσέχετε ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. ζ' 15). Δύο οἱ λόγοι, πού τόν ὁποιοδήποτε «παππούλη» ἢ «γέροντα» τόν βαπτίζουμε σήμερα προφήτη. Ὁ ἕνας λόγος εἶναι ἡ προφητομανία, ἡ μελλοντομανία, ἡ ἀνόητη θρησκευτική περιέργεια. Ὁ ἄλλος λόγος, θεολογικώτερος αὐτός, ὅτι λησμονοῦμε πῶς στήν Καινή Διαθήκη τίς περισσότερες φορές ὁ ὄρος προφήτης σημαίνει διδάσκαλος.

Ἔχει γίνει τῆς μόδας σήμερα νά ἀναζητοῦμε «προφήτες», ἔστω κι ἂν εἶναι ψευδοπροφήτες, νά θαυμάζουμε ὄχι τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά τήν ἑτεροδιδασκαλία τῶν ψευδοδιδασκάλων, νά προσκολλώμεθα σέ πρόσωπα, πού ὡς μάγοι καί ἀστρολόγοι ἀποφαίνονται γιά τά «μελλούμενα», νά ταυτίζουμε τήν ἀγιότητα μέ κάποιο ὑπαρκτό ἢ ἀνύπαρκτο προορατικό χάρισμα, νά μή κοιτᾶμε τήν πραγματικότητα, ἀλλά «νά παίρνομε τοῖς μετρητοῖς» προφητείες προσώπων, πού τούς ἀποκαλοῦμε «γεροντάδες». Μέ ὄση εὐκολία ἐσύ βήχεις, μέ τόση καί μεγαλύτερη οἱ προφητοπατέρες «πετᾶνε» μία προφητεία καί ξεσηκώνουν τούς ἀφελεῖς.

— «Βουλόμενοι οἱ ψευδοπροφήται μᾶλλον πιστεῦσθαι, οὐ μόνον διά πιθανολογίας ἐπεχειροῦν ἀπατᾶν, τοῦτο γάρ ἐμφαίνει εἰπών, “μήτε διά λόγου” (Β' Θεσ. β' 2), ἀλλά καί πεπλασμένην ἐπιστολήν ἐπεδείκνυν ὡς ἀπό τοῦ Παύλου, τό αὐτό τοῦτο δηλοῦσαν» Ε.Π.Ε. 23,52.

Μετάφρασις: Ἀπατεῶνες ὀνομάζει (ὁ Παῦλος) τούς ψευδοπροφήτες, πού μιλοῦσαν μέ ἀκάθαρτο πνεῦμα καί ἔλεγαν ὅσα ἔλεγαν. Ἐπειδή, δηλαδή, ἤθελαν νά γίνουν περισσότερο πιστευτοί, δέν ἐπιχειροῦσαν νά τούς ἐξαπατήσουν μόνο μέ πιθανολογίες (αὐτό δείχνει τό «διά λόγου»), ἀλλ' ἔδειχναν καί πλαστή ἐπιστολή, τάχα γραμμένη ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο, πού καί αὐτή τά ἴδια ἔλεγε.

— «Καί ὁ Χριστός πολλήν ὑπέρ τούτου (τῶν ἐσχάτων) ποιεῖται φροντίδα, ὅτε καθεσθῆις ἐν τῷ ὄρει, πάντα μετά ἀκριβείας διελέγετο (Ματθ. ζ' 15) τοῖς μαθηταῖς

τά περί τῆς συντελείας. Ἴνα μή ἔχωσι χώραν οἱ τοὺς ἀντιχρίστους εἰσάγοντες καὶ ψευδοχρίστους» Ε.Π.Ε. 23,10.

Μετάφρασις: Καὶ ὁ Χριστὸς φροντίζει πολὺ γιὰ τὸ θέμα τῆς συντελείας. Ὅταν συζητοῦσε μέ τούς μαθητές Του στό ὄρος, μίλησε ἐπακριβῶς. Γιὰ νά μήν ἔχουν θέσι ὅσοι μιλάνε συνεχῶς γιὰ ἀντιχρίστους καὶ ψευδοχρίστους.

Περί «χαρισματούχων»

«Εἰ σημεῖα καὶ τέρατα οὐκ ἴσχυσε κολάσεως ἀπαλλάξει, πολλῶ μᾶλλον, κἄν ἐν ἀξιώματι ἱερατικῶ τις ὦν τυγχάνη, κἄν εἰς τὴν ἀνωτάτω τιμὴν φθάσῃ, κἄν εἰς τὴν χειροτονίαν ἐνεργήσῃ ἢ χάρις, κἄν εἰς ἄλλα πάντα διὰ τοὺς προστασίας δεομένων, ἀκούσεται καὶ αὐτός, “οὐδέποτε σε ἔγνω” (Ματθ. ζ’ 33), οὐδέ τότε, ὅτε ἐνήργησεν ἐν σοὶ ἡ χάρις» Ε.Π.Ε. 25,168.

Μετάφρασις: Ἄν θαύματα καὶ δυνάμεις δέν μπόρεσαν ν’ ἀπαλλάξουν (χαρισματούχους) ἀπό τὴν τιμωρία, πολὺ περισσότερο ἂν συμβῆ κάποιος νά ἔχῃ ἱερατικό ἀξίωμα ἢ νά ἔχῃ ἀνεβῆ σέ ὑψίστη τιμὴ ἢ ἡ χάρις νά ἐνεργήσῃ στήν χειροτονία του ἢ νά κάνῃ ἔργα καλά γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη. Ὁ ἀκούσῃ καὶ αὐτός: «Ποτέ δέν σέ ἀναγνώρισα», οὔτε τότε πού ἐνεργοῦσε σέ σένα ἡ χάρις.

«Τῆς ἀγάπης ἀπούσης οὐδέν εἶναι τῶν χαρισμάτων ὄφελος. Τοῦτο δὴ τὸ ἐξαιρετον ἀγαθόν, τὸ γνῶρισμα τῶν τοῦ Χριστοῦ μαθητῶν, τὸ τῶν χαρισμάτων ἀνωτέρω κείμενον, εἶδον γενναίως ἐν τῇ σῇ πεφυτευμένον ψυχῇ καὶ πολλῶ βρούον τῷ καιρῷ» Ε.Π.Ε. 28,106.

Μετάφρασις: Χωρίς τὴν ἀγάπη ὅλα τὰ πνευματικά χαρίσματα δέν ὠφελοῦν. Τὸ ἐξαιρετικό λοιπόν αὐτὸ χάρισμα, τὸ γνῶρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ (Ἰωάν. ιγ’ 35), τὸ ἀνώτερο ἀπό ὅλα τὰ χαρίσματα, τὸ εἶδα βαθειά φυτευμένο στήν ψυχὴ σου, νά καρποφορῇ πλοῦσια.

«Τοὺς μακαρίους ἐκείνους οὐ διὰ τὰ σημεῖα θαυμάζομεν· τοῦτο γάρ ὅλον τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως ἦν· ἀλλ’ ὅτι πολιτεῖαν ἐπεδείξαντο ἀγγελικὴν· τοῦτο δέ μετὰ τῆς ἀνωθεν ροπῆς καὶ τῆς αὐτῶν σπουδῆς ἔργον ἐστί» Ε.Π.Ε. 28,658.

Μετάφρασις: Τοὺς ἀγίους ἐκείνους ἀνθρώπους δέν τοὺς θαυμάζουμε γιὰ ὅσα θαύματα ἐπετέλεσαν, ἀφοῦ αὐτὰ ἐξ ὀλοκλήρου ὀφείλονται στὸν Θεό. Τοὺς θαυμάζουμε κυρίως, διότι παρουσίασαν ἀγγελικὴ ζωὴ. Καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι καρπὸς καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικῆς τους προθυμίας.

«Πολλοὶ τῶν πιστευσάντων ἔλαβον χαρίσματα, οἷς ἦν ὁ Ἰούδας. Καὶ γάρ καὶ οὗτος, πονηρός ὦν, χάρισμα εἶχε. Καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ δέ τοῦτο εὔροι τις ἄν, εἰς ἀναξίους τὴν χάριν ἐνεργήσασαν πολλάκις, ἵνα ἐτέρους εὐεργετήσῃ» Ε.Π.Ε. 10,122.

Μετάφρασις: Πολλοὶ ἀπό ὅσους πίστευσαν ἔλαβαν χαρίσματα, ὅπως καὶ ὁ Ἰούδας. Καθόσον κι αὐτός εἶχε χάρισμα, ἂν καὶ ἦταν πονηρός.

«Ἅγιοί εἰσι πάντες ὅσοι πίστιν ὀρθὴν μετὰ βίου ἔχουσιν. Κἄν σημεῖα μὴ ἐργάζονται, κἄν δαίμονας μὴ ἐκβάλλωσιν, ἅγιοί εἰσι» Ε.Π.Ε. 23,366.

Μετάφρασις: Ἅγιοι εἶναι ὅλοι ὅσοι ἔχουν ὀρθὴ πίστι με ζωὴ ἐνάρετη. Ἐστω καὶ ἂν δέν κάνουν θαύματα καὶ δέν βγάζουν δαιμόνια, εἶναι ἅγιοι.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Πόσοι ἀκούνε τόν λόγο;

Ρωμ. ι' 16-18

Περιφρόνησις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ (στ. 16.18)

Θ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι σάν τό σπόρο (Λουκ. ν' 11). Δέν καρποφορεῖ παντοῦ, σ' ὅλες τίς καρδιές. Τά ἄστρα, κατά τήν πρώτη Του δημιουργία, ὅπου τᾶσπειρε σ' ἄπειρα ὕψη, ἐκεῖ καί στάθηκαν καί διηγούνται τή δόξα Του. Στή νέα δημιουργία δέν συμβαίνει ἡ ἴδια ἐπιτυχία, ἀπό πλευρᾶς ἀποτελέσματος. Ἡ σπορά ἀπείρως πύο θαυμαστή, ἀλλ' ἡ καρποφορία δέν εἶναι ἰσόποση μέ τή σπορά.

Ἡ καρποφορία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, στό θέμα τῆς σωτηρίας, θά ἦταν ἀπόλυτη, παντοῦ καί πάντοτε, ἄν ἐξαρτώταν μόνο ἀπό τήν παντοδυναμία καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μεσολαβοῦν ὅμως κι ἄλλοι παράγοντες.

- Μεσολαβεῖ ὁ ἀντίχριστος, πού μισεῖ τόν λόγο. Μεσολαβοῦν τά παράσιτα ἀπό τ' ἀνθρώπινα λόγια, πού ἀποπροσανατολίζουν τόν ἄνθρωπο.

- Μεσολαβεῖ, κυρίως, ἡ ἐλευθέρα βούλησις τοῦ ἀνθρώπου, πού πρέπει νά δώσει τή σκληρή συγκατάθεσί της, γιά νά καρποφορήσῃ ὁ λόγος. Καί εἶναι σκληρή ἡ ἀνθρώπινη συγκατάθεσις, διότι δέν εἶναι ἕνα ξερό Ναί, ἀλλ' εἶναι ἕνα Ναί, πού συνεπάγεται ἀγῶνα ἰσόβιο, μέ τή χάρι πάντοτε τοῦ Θεοῦ.

- Μεσολαβοῦν μύρια ἄλλα ἐμπόδια.

Ἔτσι ἐξηγεῖται, πῶς λίγοι συνήθως δέχονται τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἔτοιμοι οἱ ἀντιφρονούντες στόν Παῦλο νά προβάλλουν τήν πρόφασιν αὐτή. Τούς προλαβαίνει: «*Ἄλλ' οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ· Ἡσαΐας γάρ λέγει· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;*» (στ.

16). Δηλαδή: Ἄλλὰ δέν πίστευσαν ὅλοι στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτό ὁ Ἡσαΐας λέει: «Κύριε, ποιός πίστευσε στό κήρυγμα μας;».

Δέν ἀκούνε ὅλοι. Φταίει ὁ κηρύττων; Ἴσως νά φταίη κι αὐτός, ὅταν δέν εἶναι ὄντως ἀπεσταλμένος ἀπό τόν Θεό καί θεοφώτιστος. Ἄλλ' ἐδῶ βλέπουμε νά κηρύττῃ ὄχι ὁ ὁποιοσδήποτε, ἀλλ' ὁ Ἡσαΐας, πού κατά θαυματουργικό τρόπο κλήθηκε στό προφητικό ἀξίωμα (Ἡσ. στ' 5-8). Κηρύττει ὄχι συνηθισμένα πράγματα. Κηρύττει μέ δύναμι. Κηρύττει μέ πρωτοτυπία. Κηρύττει προφητικά. Κηρύττει ζωγραφίζοντας τό Μεσσία καί Λυτρωτή. Καί ὅμως, τό σπουδαιότερο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του, τό νγ', ὅπου ἀναφέρεται στό Σταυρικό Πάθος τοῦ Μεσσία, τό εἰσάγει μ' αὐτή τή φαινομενικά μελαγχολική διαπίστωση, πού μνημονεύει καί ἐδῶ ὁ Παῦλος: «*Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; Καί ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;*» (Ἡσ. νγ' 1).

- Βλέπουμε ὄχι ἄνθρωπο, ἀλλά τόν ἴδιο τό Θεάνθρωπο, νά κηρύττῃ. Τά λόγια Του ἀποτελοῦν σάρκωσι τῶν θείων καί οὐρανίων πραγματικότητων. Τά λόγια του σφραγίζονται μέ ἀλλεπάλληλα ἐντυπωσιακά θαύματα.

Καί λοιπόν; Πίστευσαν; Ὁ Ἰδιος ἤλεγξε τήν Ἱερουσαλήμ ὡς «*ἀποκτέννουσαν τούς προφήτας*» (Ματθ. κγ' 37). Καί ὁ Ἰδιος μίλησε γιά τή βαρυκοῖτα, ἀπ' τήν ὁποία μαζικά σχεδόν πάσχει ὁ λεγόμενος λαός τοῦ Θεοῦ: «*Τοῖς ὡσίν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν*» (Ματθ. ιγ' 15). Καί ὁ Ἰδιος μίλησε γιά αὐτά, πού ἄλλοι τάκουν γιά ν' ἀκούνε κι ἄλλοι γιά νά παρακοῦνε: «*Ὁ ἐχῶν ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω*» (Ματθ. ια' 13).

● Βλέπουμε ειδικά να περιπολή ὁ Διάβολος τὰ αὐτιά τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν πρόκειται γιὰ λόγια βρωμερά ἢ διεστραμμένα, τὰ γαργαλάει (Β΄ Τιμ. δ΄ 3). Ὅταν πρόκειται γιὰ λόγο Θεοῦ, γιὰ λόγο σωτηρίας, τὰ βουλώνει. Τή νύκτα τοῦ Πάθους, στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὁ ἀπόστολος Πέτρος, πάνω σπὴν ἔξαψι τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Διδάσκαλο, ἔκοψε «τό ὠτίον τό δεξιόν» τοῦ Μάλχου (Λουκ. κβ΄ 50). Ὁ Κύριος ἔσπευσε νὰ τὸ βάλῃ σπὴ θέσι του. Ἴσως κάποτε ὁ Μάλχος νὰ ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ χρειάζοταν τὸ αὐτί. Κυρίως γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Χριστός, ὅτι ἡ βία εἶναι ξένη στὰ πνευματικά ὄπλα.

Σήμερα ποιός θ' ἀποκαταστήσῃ τ' αὐτιά τῶν ἀνθρώπων; Ὅχι τὸ ἔνα, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἔχουν προσβληθῆ. Ἡ ἠχορροῦπανσις, ἐξωτερικά καὶ ἐσωτερικά, κατὰ βίαιο τρόπο, ἔχει ἀφαιρέσει τὴ δυνατότητα ἀπὸ τ' αὐτιά τῶν πολλῶν νὰ προσέχουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

«Τίς ἐπίστευσεν;» (στ. 6).

—*Ποίος πιστεύει; Καλὰ εἶναι αὐτά, πού λέει ὁ Θεός, ἀλλὰ ποιός σήμερα τὰ πιστεύει; Καλὰ τὰ λέει ὁ κήρυκας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ποιός τὰ κάνει;*

Τὸ ἐρωτηματικό ἰσοδυναμεῖ κάποτε μὲ δικαιολογία.

—*Ἀφοῦ κανένας δέν πιστεύει, γιατί νὰ πιστεύω ἐγώ; Ἀφοῦ κανένας δέν ἐφαρμόζει αὐτά πού λέει ὁ Θεός, γιατί νὰ τὰ ἐφαρμόζω ἐγώ;*

● *Πρῶτον*, δέν εἶναι σωστό, ὅτι κανένας δέν ἀκούει, κανένας δέν πιστεύει, κανένας δέν ἐφαρμόζει. Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος λέει στό στίχο: *«Οὐ πάντες ὑπήκουσαν»* (στ. 16), πού σημαίνει, ὅτι ἀρκετοὶ ὑπήκουσαν. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι γεμάτη ἀπὸ «πιστούς», ἀπὸ πρόσωπα, πού παραδόθηκαν ἄνευ ὄρων σπὴν πίστι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἁγίους, πού δέχθηκαν τὸ σπῆρο «καὶ ἐκαρποφόρησαν ἐν ὑπομονῇ» (Λουκ. π΄ 15). Καὶ ἡ καθημερινή κοινωνική ζωὴ ἔχει νὰ μᾶς δείξῃ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, πού ζοῦν μὲ θαυμασμό, μὲ πίστι καὶ μὲ ὑπακοή στέκουν μπροστὰ σπὴν ἀποκάλυψι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ὅχι, δέν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κανένας δέν ἀκούει. Τοῦ Διαβόλου τέχνασμα εἶναι ἡ ἀπολυτοποίησης τῆς ἀποστασίας. Ἀπὸ τοὺς φοβερό-

τερους πειρασμούς, πού κλονίζουν, εἶναι καὶ αὐτός: *«Ἐλα, καύμενε, ὅλοι ἔτσι εἶναι. Κανένας δέν πάει σπὴν ἐκκλησία. Κι ἂν πηγαίνουν μερικοί, ἢ καζοὶ εἶναι ἢ τυπικά πηγαίνουν»*. Ὅχι! Πολλοὶ εἶναι καὶ σήμερα, πού κλείνουν τ' αὐτιά τους στίς Σειρῆνες τοῦ κόσμου καὶ τ' ἀνοίγουν ἐκεῖ πού τοὺς κατευθύνει ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς: *«Αὐτοῦ ἀκούετε»* (Ματθ. ιζ΄ 5).

● *Δεύτερον*, τί κι ἂν πολλοὶ δέν ἀκούνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ; Αὐτὸ σκανδαλίζει ἐσένα νὰ μὴν προσέχῃς στό λόγο; Ἄν οἱ περισσότεροι βωμολοχοῦν, σημαίνει, ὅτι καὶ σύ πρέπει νὰ ἐξομωθῆς μαζί τους; Ἀκριβῶς, διότι βλέπουμε πολλοὺς ν' ἀπειθοῦν στόν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ζοῦμε τὰ τραγικά ἀποτελέσματα τῆς περιφρονησεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ μὲ περισσότερο πῆλο ὀφείλουμε νὰ τρέχουμε στό κήρυγμα καὶ ν' ἀνοίγουμε τ' αὐτιά καὶ τὴν καρδιά μας σπὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Λέγει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Τί σέ σκανδαλίζει, ὃ Ἰουδαῖε, μετὰ τοσαύτην καὶ τηλικαύτην μαρτυρίαν καὶ πραγμάτων ἀπόδειξιν; Ὅτι οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ; Τοῦτο μὲν οὖν αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων ἰκανόν σε πιστώσασθαι ὑπὲρ αὐτοῦς, καὶ εἰς πῆλον ἀγούσης, καὶ εἰς μνήμην τῆς προφητείας Μωϋσέως τῆς λεγουσῆς, "παραπλῶσω ὑμᾶς ἐπ' οὐκ ἔθνηι"»* (Ε.Π.Ε. 17,356). Μετὰ φρασις: Τί σέ ἐμποδίζει, Ἰουδαῖε, ὕστερα ἀπὸ τόση τεκμηρίωσι τῆς ἀλήθειας; Ὅτι δέν ὑπάκουσαν ὅλοι στό Εὐαγγέλιο; Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς, μαζί μὲ τ' ἄλλα, θά ἦταν ἀρκετὸ νὰ σέ κάμῃ νὰ πιστέψῃς σ' αὐτά, πού λέχθηκαν. Ὅτι, δηλαδή, δέν ὑπακούουν ὅλοι, αὐτὸ τὸ προεῖπε ὁ προφήτης.

«Οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ» (στ. 16). Μιλᾷ κυρίως γι' αὐτοὺς, πού ἄκουσαν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δέν τὸ δέχθηκαν. Διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, πού δέν ἄκουσαν τὸ Εὐαγγέλιο, ὅχι ἀπὸ δική τους ὑπατιότητα. Ἄν κάποιος φωτίζεται ἀκόμα μὲ λάμπα πετρελαίου, διότι δέν ἔφθασε ἀκόμα σ' αὐτόν τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἢ δέν γνωρίζει πὴν ὑπαρξὶ γεννήτριας, δικαιολογεῖται. Ἄν ὅμως κοντὰ του βρίσκεται τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ αὐτὸς ἀδιαφορῇ γιὰ τὴ σύνδεσι, τότε φυσικὰ εἶναι ἀδικαιολόγητος γιὰ τὸ λιγοστό φῶς.

Δέν μπόρεσαν ν' ἀκούσουν (στ. 18)

Ἐπὶ τὸν ἄρθρον ἀκόμα λαοὶ τῆς γῆς, πού ζοῦν

χωρίς Χριστό, διότι δέν ἔφθασε ἀκόμα σ' αὐτούς τό φῶς τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Αὐτοί δικαιολογοῦνται. Καί θά κριθοῦν ἀπό τό Θεό σύμφωνα μέ ὅσα εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό β' κεφάλαιο τῆς Ἐπιστολῆς. Ὅταν ὅμως δίδονται μύριες ὅσες εὐκαιρίες ν' ἀκούση κανεῖς καί νά γνωρίση τό Χριστό καί τή σωτηρία, κι αὐτός ἀδρανῆ, τότε φυσικά δέν ὑπάρχει δικαιολογία.

Στήν κατηγορία αὐτή βρίσκονται πολλοί σήμερα. Καί, τό χειρότερο, ἔχουν τήν ψευδαίσθησι, ὅτι ἀνήκουν στό λαό τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Παρόμοια ψευδαίσθησι εἶχαν καί οἱ Ἰσραηλίτες. Νόμιζαν, ὅτι εἶναι λαός τοῦ Θεοῦ, ἀλλά περιφρονοῦσαν τό σαρκωμένο Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα τοῦ κόσμου. Δέν πίστεψαν στό Χριστό. Γιατί; Μήπως δέν ἄκουσαν γιά τό Χριστό; Ἦταν μία νέα δικαιολογία, πού ὅμως ἀντικρούεται ἀπό τόν Παῦλο πάλι μέ λόγο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἔτσι λέγει: *«Ἀλλά λέγω, μή οὐκ ἤκουσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν»* (στ. 18). Δηλαδή: Ρωτάω: Μήπως δέν ἄκουσαν; Ἄλλ' ἢ φωνή τους διαδόθηκε σ' ὅλη τή γῆ, καί τά λόγια τους ἔφτασαν στά πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Παντοῦ, ὅπου βρίσκονταν Ἰουδαῖοι, ἀκούστηκε ὁ λόγος τῆς σωτηρίας. Τό παρατιθέμενο χωρίο εἶναι παρμένο ἀπό τούς Ψαλμούς (π' 5). Δέν ἀναφέρεται ἀποκλειστικά σέ λόγια ἁγίων κηρύκων καί προφητῶν. Ἀναφέρεται σέ κάθε φωνή, πού μιλάει γιά τό Θεό. Ὅλα μιλάνε γιά τό Θεό:

● Τό σύμπαν μιλάει γιά τό Θεό. «Οἱ οὐρανοί διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα», λέγει ὁ ἴδιος ψαλμός (π' 2). Κουφός ὅποιος δέν ἀκούει τό μυστικό, ἀλλά καί ἀσίγητο κήρυγμα τῆς ὑλικῆς δημιουργίας, πού φωνάζει: *«Ἐπάρχει Θεός, δημιουργός, πάνσοφος καί πανάγαθος»*. Ἡ φύσις μιλάει γιά τόν Θεό. Ἡ ἱστορία μιλάει γιά τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία. Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας σήμερα μιλάει. Οἱ ποικίλοι τρόποι μεταδόσεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, φέρνουν τό μήνυμα τῆς σωτηρίας σ' ὅλο τόν κόσμο (στ. 18).

«Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος...» (στ. 18). Ὁ ἥλιος βγαίνει καθημερινά γιά ὅλη

τή γῆ. Ὁ Χριστός, ὁ «ἥλιος τῆς δικαιοσύνης», ἤλθε γιά ὅλους. Καί ἡ Ἐκκλησία, πού ἡ ἀποστολή της εἶναι οἰκουμένη, ὑπάρχει γιά ὅλη τήν οἰκουμένη. Ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου λίγο πρὶν ἀπό τήν ἀνάληψι, εἶναι σαφῶς ἱεραποστολική: *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη»* (Ματθ. κ' 19).

Ἄν δέν ἔχη φτάσει ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας παντοῦ, αὐτό ὀφείλεται σέ ἔλλειψι ἱεραποστολικῆς φλόγας. Ἄν, ἀντί νά ζοῦμε τήν πνευματική μας αὐτάρκεια καί τόν ὀρθόδοξο ἐγωκεντρισμό μας, διαθέταμε φλόγα ἀγάπης καί ἀποστολῆς, ὁ κόσμος θά εἶχε μεταμορφωθῆ. Νά γιατί εἴμεθα ἠθικοί αὐτουργοί τοῦ κακοῦ, πού συντελεῖται στή γῆ. Ὁ Ψαλμωδός στόν ἴδιο ψαλμό (π') παρουσιάζει τή μεταμορφωτική δύναμι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ μέ τίς ἐξῆς ἐπισημάνσεις: *«Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου ἄμωμος, ἐπιστρέφων ψυχάς. Ἡ μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια. Τά δικαιώματα Κυρίου εὐθέα, εὐφραίνοντα καρδίαν. Ἡ ἐντολή Κυρίου πηλαγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς»* (Ψαλμ. π' 8-9).

Τό δῶρο τοῦ οὐρανοῦ, πού ὀνομάζεται λόγος Κυρίου, ἀνήκει σέ ὅλη τή γῆ, σέ ὅλη τήν οἰκουμένη. Γιατί τό κρατᾶμε μόνο γιά τόν ἑαυτό μας;

Δ.Γ.Α.

Μέχρι τέλους στή Λειτουργία

«Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; Τοῦ Χριστοῦ παρόντος, τῶν ἀγγέλων παρεστῶτων, τῆς φρικτῆς ταύτης τραπέζης προκειμένης, τῶν ἀδελφῶν σου μυσταγωγουμένων ἔτι, αὐτός καταλιπὼν ἀποπηδᾶς;».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 35,516-518

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἵσα ὑψώνουν οἱ ἄνθρωποι!

Υψωσε τόν ἐγωισμό του ὁ ἄνθρωπος. Θέλησε νά παραστήσει τόν ὑπεράνθρωπο. Καί διαπιστώνει, πῶς πέφτει, πῶς καταρρέει χτυπημένος ἀπ' τόν πόνο, τίς ἀρρώστιες, τίς ἀδυναμίες καί τὰ πάθη του.

- Ὑψωσε τήν *τεχνολογία* του καί καυχήθηκε πῶς ἀνέβηκε στό διάστημα. Καί ξαφνικά βλέπει νά τόν καταστρέφει ἡ ἴδια του ἡ τεχνολογία.

Οἱ δύο πύργοι στό *Μανχάταν* τῆς Νέας Ὑόρκης, οἱ γνωστοί σάν «*δίδυμοι πύργοι*», πού ἀποτελοῦσαν τό καύχημα τῆς σύγχρονης τεχνολογίας καί λειτουργοῦσαν ὡς τό οἰκονομικό κέντρο τῆς γῆς, σωριάστηκαν στίς 11 Σεπτεμβρίου 2001 σάν χάρτινοι πύργοι. Χτυπήθηκαν ἀπό ἐγκληματίες-τρομοκράτες, πού χρησιμοποίησαν ὁμῶς τήν ἴδια τεχνολογία. Μέσα σέ λίγα λεπτά ἑκατόν δέκα ὄροφοι ἰσοπεδώθηκαν.

- Ἀντί γιά τήν *ταπείνωσι* οἱ ἄνθρωποι ὑψώσαμε τόν ἐγωισμό μας, κι ἀποδειχθήκαμε ἀδύνατοι.

- Ἀντί γιά τήν *τέχνη* τῆς Ἀγάπης, ὅπως εἶναι ἡ ὑψώσις τοῦ Ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ στό Σταυρό, ὑψώσαμε τήν τεχνολογία τῆς καταστροφῆς. Καί τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ὀλέθρου ξεπέρασαν κάθε μέτρο ἀσφαλείας.

- Ἀντί νά ὑψώσουμε τὰ χέρια στό Θεό, ἰδίως οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, πού ζοῦμε πύο ἐφιαλτικά τήν ἀδυναμία μας, ὑψώσαμε τή *γροθιά* τῆς υπερφίαλης προκλητικότητας. Ἐμπιστευθήκαμε τόν ἑαυτό μας σέ ἀνθρώπινες δυνάμεις καί ὑπερδυνάμεις καί ἀποσύρα-

με τό βλέμμα μας ἀπ' τό Θεό τῆς σωτηρίας καί τήν ἐλπίδα μας ἀπ' τή δική Του συμμαχία.

Πρὶν ἀπό τριάντα πέντε χρόνια εἶδε ἡ ἀνθρωπότητα, νά πέφτει ὁ πύργος τῆς ὑπερηφανείας τῆς μιᾶς ὑπερδυνάμεως, τῆς Ἀνατολικῆς. Πρὶν ἀπό εἴκοσι τρία χρόνια εἶδαμε νά πλήττεται τρομακτικά καί τρομοκρατικά ὁ πύργος τῆς ἄλλης ὑπερδυνάμεως, τῆς Δυτικῆς.

Γιατί ἡ βεβαίωσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν προκειμένῳ νά εἶναι τόσο τραγική; Βεβαιώνει ὁ ἀψευδής λόγος τοῦ Κυρίου: «*Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθῆσεται*» (Λουκ. ἰδ' 11).

- Γιατί ὁ ἄνθρωπος νά μὴ συνετίξεται ἀπ' τίς προηγούμενες καταπτώσεις τῆς προκλητικῆς ὑπερηφανείας; Γιατί σέ κάθε ἐποχή νά ἐπαναλαμβάνη τήν ἀνοησία τῆς Βαβέλ; Γιατί νά ἔχη τήν *ἐπαρσι*, ὅτι θά «οἰκοδομήσῃ ἑαυτῷ πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ»; (Γεν. ἰα' 4). Οἱ δύο πύργοι, οἱ οὐρανοξύστες, ἀποτελοῦσαν καί αὐτοὶ τό σύμβολο τῆς σύγχρονης ἐπάρσεως, τῆς σύγχρονης εἰδωλοποιήσεως, ἀλλὰ καί τῆς σύγχρονης συγχύσεως.

- Γιατί νά οἰκοδομῇ τή ζωὴ του καί τό μέλλον του ὁ ἄνθρωπος χωρὶς Θεό;

Πιστεύουμε, ὅτι καί οἱ Ἀμερικανοί, ἀλλὰ καί οἱ Εὐρωπαῖοι, καί ἐμεῖς φυσικά οἱ Ἕλληνες γιά μία ἀκόμα φορά θά βεβαιωθήκαμε γιά τήν ἀληθινότητα τῶν λόγων τοῦ Ψαλμωδοῦ:

«*Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες. Ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων*» (Ψαλμ. 126,1).

Τήν βρήκαν; Τήν είδαν;

Ίμαστε σίγουροι, ότι στή λεγόμενη εικόνα τής **Μεγαλόχαρης** υπάρχει τό πρόσωπο τής Παναγίας; Στίς 15 Αύγουστου, έορτή τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, συνέτρεξε και πάλι πλήθος λαού στήν Τήνο. Θα μπορούσαμε να ποϋμε, πως λάθος κάνουν και οι άρμόδιοι του προσκυνήματος τής Τήνου, που οργανώνουν πανηγύρι στήν Τήνο τον Δεκαπενταύγουστο, αφού ο Ναός τους δεν είναι αφιερωμένος στήν Κοίμησι, αλλά στον **Ευαγγελισμό**.

- Τό σπουδαιότερο όμως δεν είναι αυτό. Άλλωστε είναι τόσο διαφημισμένο τό τηνιακό προσκύνημα, ώστε είναι καθημερινός μαγνήτης λαού (πιστοϋ, όλιγοπίστου, αλλά και άπιστου!).

- Τό σπουδαιότερο είναι άλλο, και άπορεί κανείς, πως μ' αυτό δεν άσχολείται έστω ένας άρμόδιος. Μιλάνε για «**είκόνα τής Μεγαλόχαρης**». Και φυσικά δεν ένοχλεί τό όνομα. Έχει όντως **μεγάλη χάρι** ή Θεοτόκος, ως έχουσα παρρησίαν προς τον Θεόν και ως πρεσβεύουσα υπέρ πάντων ήμων. Στ' αλήθεια όμως, υπάρχει, έστω και ένας, που να είδε πάνω στήν πολυσχιδή κορνίζα τό πρόσωπο τής Παναγίας, έστω και ίχνη του; Βλέπεις άπλωσ κορνίζα!

- Βλέπεις κολιέδες. Βλέπεις δακτυλίδια. Βλέπεις βραχιόλια. Βλέπεις ρολόγια. Βλέπεις χρυσαφικά ποικίλα. Πρόσωπο βλέπεις;

- Λέγεται, ότι ή άγία Πελαγία βρήκε κατά θαυματουργικό τρόπο τήν εικόνα, που έσπευσαν να τήν όνομάσουν «**Μεγαλόχαρη**». Άραγε εκείνη που τήν βρήκε, τήν είδε κιόλας; Πολλοί διερωτώνται: "Όποια τήν βρήκε τήν εικόνα, γιατί... τήν έκρυψε; Πάντως για να μή βλέπη κανείς ούτε ίχνος εικόνισματος, ούτε ίχνος προσώπου, αυτό σημαίνει, ότι λέγεται ότι **βρήκαν** κάποια εικόνα τής Παναγίας, αλλά... **δέν τήν είδαν!**

- Δεν γνωρίζουμε, πως και πότε έγκαταστάθηκε στό προσκηντάρι τής Τήνου κορνίζα χωρίς συγκεκριμένη εικόνα!!! Ούτε γνωρίζουμε πως και πότε κρεμάστηκαν μπροστά στήν κορνίζα χρυσά καράφια και χρυσά δέντρα!

- Η εϋλάβεια στό πρόσωπο τής Θεοτόκου δεν μετριέται με **χρυσά τάματα** ούτε με μακρινά προσκυνηματικά ταξίδια. Μετριέται με τήν πίστι στό **Μυστήριό τής σαρκώσεως** του Θεού Λόγου, που ο άγιώτατος ρόλος τής Μαρίας τής Παρθένου υπήρξε ή σημαντικότερη ανθρώπινη προσφορά στή σαρκωμένη **ΑΓΑΠΗ**.

Άραγε οι διοικούντες τό προσκύνημα τής Τήνου σκέφτηκαν ποτέ, ότι σέτα ξύλα δεν προσκυνάμε, έστω κι αν με πολύ χρυσάφι είναι περιτυλιγμένα;

- Όσο για τή Μεγαλόχαρη, αυτήν τήν βρίσκουμε παντού, σε κάθε όρθόδοξο Ναό και σε κάθε παρεκκλησι και ξωκκλησι, και μάλιστα στήν περίοπτο θέσι του **τέμπλου**. Θέλουμε να έλπίζουμε, ότι οι πρεσβείες τής Παναγίας για μία σωστή λατρεία και μία τιμητική προσκύνησι σώζει άπό προσκυνήσεις και άνυπάρκτων άκόμη εικόνων!

Ύπνος κάτω από τίς φωτιές!

Η φωτογραφία, που παραπλεύρως δημοσιεύεται, φανερώνει τήν υπέρτατη κούρασι των άνδρων του **πυροσβεστικού σώματος**, που φτάνει μέχρι θυσίας. Λένε μερικοί, ότι τό φετινό καλοκαίρι είχαμε λιγώτερες φωτιές άπό προηγούμενες χρονιές.

- Η φωτιά όμως στήν **Άπτική** (και πάλι) ήταν έφιαλτική. Ξεκίνησε άπό τον Βαρνάβα, πέρασε στον Μαραθώνα, έφτασε στήν Πεντέλη, τήν περιτύλιξε άπό παντού, κατέβηκε προς τά κάτω, πλησίασε τά Βριλλήσια, έγλειψε τό Χαλάνδρι, έσπειρε τον τρόπο, κατέκαυσε άνω από 100.000 στρέματα δασικής έκτάσε-

ως, κατέστρεψε πάνω από 150 σπίτια, προκάλεσε ανεπανάληπτες ζημιές. Κινητοποιήθηκε ο **κρατικός μηχανισμός**; Θέλουμε νά πιστεύουμε, Ναι! 'Αλλ' ό κόσμος έζησε έφιαλτικές ήμέρες και νύκτες.

- Έκείνο, πού περισσότερο έχει αποσπάσει τήν προσοχή και τόν θαυμασμό όλων τών ευαίσθητων Έλλήνων είναι ή **αυτοθυσία** τών πυροσβεστών, τών αστυνομικών, τών έναερίων μέσων, τών έθελοντών και άλλων ανωνύμων, πού έτρεξαν, βοήθησαν και ύστερα κρύφτηκαν.

- Η φωτογραφία μιλάει μόνη της. Τήν ώρα πού έμεις κοιμόμασταν σέ άπαλά στρώματα, άνδρες του πυροσβεστικού, πού δέν έκλεισαν μάτι δύο και τρία ήμερό-

νυκτα, έπεφταν κυριολεκτικά «πτώματα» πάνω στους δρόμους και στις καρβουνισμένες περιοχές και εισπνεόντας καπνούς προσπαθοῦσαν νά βροῦν λίγο ύπνο!

- Φυσικά τά παλληκάρια όλων τών υπηρεσιών, πού ώρμούσαν μέσα στις φωτιές, πρέπει άμεσα ν' άμειφθοῦν και ήθικά και οικονομικά. Και όπωσδήποτε τό κράτος όφείλει άμεσα νά τάξη τά επαγγέλματα τών πυροσβεστών και τών αστυνομικών στα λεγόμενα «**βαρέα**» και **ανθυγιεινά**.

- 'Αλλ' όχι επάιρους δέν εισέπραξαν οι ήρωες τών σωμάτων άσφαλείας και πυρόσβεσης, αλλά βρέθηκε κάποιος βουλευτής, ή μάλλον ευρωβουλευτής, πού έπετέθη μέ βρώμικες λέξεις στους πυροσβέστες και τους αστυνομικούς.

- 'Ο κύριος αυτός, πού τό επίθετό του ταυτίζεται μέ τους «παπάδες», ενώ φυσικά δέν έχει καμμία σχέση μέ τήν Έκκλησία και τήν ιερωσύνη, άμείβεται ως ευρωβουλευτής μέ 10.000 ευρώ μηνιαίως. Και όμως έχει τό θράσος ν' άποκαλή «**μπάτσους**» τους αγωνιστές του μόχθου και τής αγάπης!

- 'Ο υπό διάλυση ΣΥΡΙΖΑ άς προσέξη τους τρεις «παπάδες» του! 'Ο ένας κ. «Παπᾶς» έβρισε τους ήρωες αστυνομικούς και πυροσβέστες, ό άλλος κ. «Παπᾶς» καυχᾶται για τήν σχέση του μέ τους «γκείς», ό τρίτος κ. «Παπᾶς» έχει μείνει στην ιστορία ως ό «13-0»!

Άς τους χαίρεται ή παράταξι τους.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Ευρώπης 20 €. Άμερικής: δολ. 25.

Καναδά και Άυστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές και έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

Ἐμεῖς μέ συγκίνησι θά στεκώμαστε ἐνώπιον στά παλληκάρια τῆς αὐτοθυσίας!

«Ἐκεῖ πού σταματῶ εἶναι μόνο ἓνα Ὄνομα!»

Ἦ ολλά γράφτηκαν γιά τόν Χρῆστο Γιανναρά, πού ἔφυγε ἀπό τήν ζωή αὐτή στίς 24 Αὐγούστου. Τό πρόσωπό του κατέστη «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Θέλουμε νά πιστεύουμε, ὅτι στά βάθη τῆς καρδιάς του ἔκαιγε ἡ φλόγα τῆς πίστεως στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη του γιά τήν Ὁρθοδοξία.

• Ἀπό ἓνα βιβλίο του, πού προκάλεσε ποικίλες ἀναταράξεις, ἀναδημοσιεύουμε χαρακτηριστική περικοπή:

«Σπούδασα μιά ζωή τή θεολογία καί τή φιλοσοφία, παθιάστηκα μέ τή σύγχρονη φυσική καί τήν κοσμολογία, διάβασα ψυχολογία καί πολλή ἱστορία. Καί ὅλα αὐτά ψάχνοντας γιά τό ἓνα καί μοναδικό αἶνιγμα, πού μέ βασανίζει: Τῆς ὑπαρξης πού μπορεῖ νά ἐρωτεύεται ἀέναα καί νά μή πεθαίνει.

Βρῆκα τήν πληρέστερη ἀπάντησι στούς Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας - τή μεγαλοφυέστερη ὡς τώρα ἀποκάλυψη. Μά ἡ αἴσθησι τῆς βεβαιότητας, ὅτι μιά μέρα, ὄχι πολύ μακρινή, τό κορμί μου θά λιώση στό χῶμα, αὐτό τό κορμί μέ τήν ἀνατριχίλα τῶν αἰσθήσεων του καί τό ξουράφι τοῦ μυαλοῦ, τό κορμί πού μόνο μέ αὐτό χαίρομαι τήν ὁμορφιά τοῦ κόσμου, ταξιδεύω στά μήκη καί τά πλάτη τῆς γῆς, χαμογελῶ στούς διπλανούς μου, χειρονομῶ, μιλάω, ἀκούω μουσική - ἡ αἴσθησι πῶς τό κορμί μου εἶναι προωρισμένο νά γίνη λάσπη, δέν ἰσοφαρίζεται οὔτε μέ τίς γνώσεις τῆς Πατερικῆς Θεολογίας, οὔτε βέβαια μέ τόν ἴλιγγο τῶν πληροφοριῶν τῆς ἀστροφυσικῆς ἢ τῶν συμπερασμάτων τῆς ψυχανάλυσης, πού ὑποχρεώνουν τόν νοῦ νά ψηλαφήση μιά ὑπέρτατη ὑπαρκτική ἢ αἰτιώδη ἀρχή.

Ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια, στήν κάθε διαδοχική στιγμή πεθαίνουν πάνω στή γῆ κάποιες χιλιάδες ἀνθρώπων. Καί ὁ δικός μου θάνατος θά εἶναι ἓνας ἀκόμα κόκκος στήν ἄμμο τῶν ἀμετρήτων θανάτων, πού συντηροῦν τήν ἀτέρμονη κλειψύδρα.

Μέσα σ' αὐτή τή ροή, πού παρασέρνει τό βίο μου ὅλο καί πιο κοντά στό ἀναπότρεπτο τέλος, καμμία ἰδεολογία καί καμμία γνώση ἢ ἐπιστήμη δέν μοῦ φωτίζει ἓνα στήριγμα νά κρατηθῶ, νά μή βουτήξω κατακέφαλα στη δίνη τοῦ παραλόγου.

Ὅσο γιά τά προγράμματα κοινωνικοῦ μετασχηματισμοῦ, γι' αὐτά καγχάζω ἐγώ ὁ μελλοθάνατος.

Ἐκεῖ πού σταματῶ εἶναι μόνο ἓνα ὄνομα. Ὅχι ἰδέα ἢ ἔννοια, ἀλλά μόνο ὄνομα - «σημεῖον» ζωῆς προσωπικῆς, ἐπώνυμης καί ταυτόχρονα καθολικῆς:

Τό ὄνομα Χριστός Ἰησοῦς. Στά ὄρια τῆς προσωπικῆς ἀναφορᾶς, πού ἐπισημαίνει, οἱ ἰδέες ξευτελίζονται, οἱ ἔννοιες ἀχρηστεύονται, τό αἶνιγμα τοῦ ἔρωτα καί τοῦ θανάτου παύει νά μέ περιμένει σάν σφίγγα στό σταυροδρόμι.

Καί κάθε λόγος πέρα ἀπό αὐτό τό ὄνομα μοιάζει περιττός.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2024

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2024.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**